

[Arentoft]

få til at hænge sammen. Jeg er helt med på, at Advokatrådet kan kigge på sagen og måske prøve at bremse op. Men hvis salærerne fastsættes af skifteretten, er jeg ikke rigtig klar over, hvor Advokatrådet kommer ind. Det vil jeg da godt spørge ministeren om.

Nu er der nævnt nogle eksempler her med to artikler fra B.T., og Bøje Nielsen-sagen har også været nævnt. Vi har set, at det var millionbeløb, likvidator skal have i salær. Nu begynder man oven i købet i pressen at antyde, at Bøje Nielsen måske slet ikke var insolvent, og netop derfor er der vel virkelig grund til, at man dykker ned i dette spørgsmål, og det ser der ud til at være helt enighed om at vi skal gøre, og så har forslaget altså ikke været fremsat helt forgæves.

Maisted (FD):

Jeg kan sige tak for en positiv modtagelse, og jeg vil også godt sige tak til justitsministeren for hans svar. Men jeg må sige, at jeg ikke forstår, at man, fordi man er jurist og advokat, så ikke skulle kunne udarbejde ganske bestemte regler, der bygger på en timebetaling for det arbejde, man har udført. Hvis man gjorde det, ville man da i hvert fald være kommet et langt stykke ad vejen fremfor dette flygtige begreb, der hedder fastsættelse af salærer, uden at man præcis ved, hvad det dækker.

Det er rigtigt, at dette forslag er en genfremsættelse, og det er Thure Barsøe-Carnfeldt, der var fadder til det i sidste omgang. Men når vi besluttede at genfremsætte forslaget, var det, fordi vi virkelig var dybt chokerede over det materiale, der blev lagt foran os. For man må huske på, at det er eliten i det danske samfund, der behandler disse sager, altså jurister, som i befolkningens omdømme efter min mening ikke har et særlig godt omdømme, fordi den har på fornemmelsen, at de først er med til at udarbejde lovene, så er med til at administrere dem og også med til at dømme, altså en sammenblanding af disse tre ting. Det betyder, at befolkningen nærer en sund skepsis over for, hvordan den bliver behandlet af jurister. Det materiale, vi nu har fået lagt på bordet, hvorefter man kan se, at mennesker er kommet meget slemt af sted, at de direkte har spekuleret i andre menneskers økonomiske ruin, er meget lidt flatterende for en elite i det dan-

ske samfund, som skulle være hævet over at foretage sig den slags ting over for mennesker, der er i vanskeligheder. Hvis blot en tiendedel af det materiale, jeg har fået forelagt, og det, som er omtalt i bemærkningerne til lovforslaget, er rigtigt, er det en skandale, at folketinget ikke for længst har grebet ind over for det. Man har klart en fornemmelse af, at der ikke er nogen, der holder øje med juristerne, der har en nøgleposition i det danske samfund. Jeg fatter altså ikke, at man ikke enkelt kan sige, at vi bygger salæret på, at de mennesker, der udfører et stykke arbejde, skal have penge for det, men det kan udmåles i tid ligesom alle andre arbejder.

Dernæst mener jeg, at der burde være andre med til at bedømme disse konkursboer, altså ikke blot jurister, men folk, der er erhvervsuddannede, sådan at de har føling med, at erhvervsvirksomhedernes interesser varetages under konkurs, fremfor at man blot undersøger, om der er tale om, at der skal være en betalingsstandsning.

Jeg er dybt deprimeret over at have læst det materiale, og jeg vil håbe, at vi i udvalgsarbejdet kan få gennemgået det og få beller afkræftet, at det virkelig er sådan, det forholder sig. Jeg har en stærk mistanke om, at det materiale, der nu er lagt på folketingets bord, ikke er overdrevet.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Der er sagt venlige ord om selve forslaget. Det har jeg også selv gjort, og jeg kan give helt tilslutning til, hvad ordførerne har sagt om det rigtige i, at denne sag blev taget op, oprindeligt af hr. Barsøe-Carnfeldt og nu af de to forslagsstillere. Jeg synes også, man må sige, at det allerede har givet resultater. Det var hr. Arentoft inde på, og det er jeg ganske enig i. Forslaget gav anledning til at rejse sagen over for Advokatrådet. Derfor synes jeg også, at det er rimeligt og rigtigt, at Advokatrådet har behandlet sagen, og at vi får lejlighed til at se på dets salærtakster. Så skulle den del af sagen være i orden.

Hr. Maisted brugte lidt hårde bemærkninger, synes jeg måske nok, om behandlingen af visse boer. Der lå også megen kritik i den udtalte kritik. Jeg har indtryk af, at hr. Maisted i og for sig omgav det med endnu mere end den udtalte, nemlig at der skulle være knyttet noget uheldigt til behandlingen af